

Бібліографічні посилання:

1. Жаворонкова В.В. Формування комунікативної компетенції в студентів філологічних факультетів / В.В. Жаворонкова // Вісник Запорізького національного університету : Збірник наукових праць. Педагогічні науки / [Головний редактор Локарева Г.В.]. – Запоріжжя : Запорізький національний університет. – 2010. – С.194-197.
2. Зуєнко Н. Методологічні аспекти формування комунікативної культури студентів-аграріїв у процесі їх професійної підготовки / Н. Зуєнко // Гуманізація навчально-виховного процесу : збірник наукових праць / [За заг. ред. проф. В.І. Сипченка]. – Спецвипуск 5. – Слов'янськ : СДПУ, 2010. – С.191-197.
3. Ковтун О.В. Мовленнєва діяльність як категорія лінгводидактики / О.В. Ковтун // Науковий вісник Південноукраїнського державного педагогічного університету ім. К.Д. Ушинського : збірник наукових праць. – Одеса. : ПДПУ ім. К.Д. Ушинського. – 2009. – № 1-2. – С. 103-112.
4. Лобанова Т.Д. Системний аналіз комунікативно-языкової компетенції / Т.Д. Лобанова // Науковий вісник Південноукраїнського державного педагогічного університету ім. К.Д. Ушинського : збірник наукових праць. – Одеса. : ПДПУ ім. К.Д. Ушинського. – 2008. – № 12. – С. 3-13.
5. Осовська Г.В. Комунікації в менеджменті: Курс лекцій / Галина Володимирівна Осовська. – К. : Кондор. – 2003. – 218 с.
6. Савенкова Л.О. Мовленнєва діяльність викладача / Л.О. Савенкова. – К. : Твім Інтер. – 2006. – 192 с.
7. Тернопільська В. Теоретичні аспекти феномена «соціально-комунікативна культура» / Валентина Тернопільська // Вісник Львівського університету. Серія педагогічна. – Львів : Львівський університет. – Вип.22. – С.44-50.

Винакурова Д. С.
здобувач вищої освіти І курсу
Науковий керівник – Мірошніченко Л. В.
кандидат філологічних наук,
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

РОЗВИТОК МОВИ ЯК ПРОЦЕС ФОРМУВАННЯ ДУХОВНОЇ КУЛЬТУРИ НАЦІЇ

*Мова — втілення думки.
Що багатша думка, то
багатша мова.
Любімо її, вивчаймо її,
розвиваймо її! Борімося
за красу мови, за
правильність мови, за
приступність мови,
за багатство мови...
М. Т. Рильський*

У сучасному суспільстві питання розвитку української мови як явища, що виникає, розвивається, живе й функціонує в усіх сферах громадського та особистого життя людей є актуальним.

Мова виникла разом з появою людського суспільства, вона може функціонувати лише за умови існування і розвитку будь-якого колективу людей, де є постійний обмін думками. Коли зникає народ – зникає і мова. Мова для будь-якого народу – це його історична пам'ять, утілена в слові. Тисячолітня духовна культура народу своєрідно і неповторно закарбовується в мові, в її усній і письмовій формі. Культура мови і слова має нерозривний зв'язок з духовною сферою української нації, розкриває характер народу, склад його мислення, менталітет, самобутню неповторність художньої творчості та ін. Мова – явище суспільне, вона виконує ряд важливих функцій, без яких воно не може існувати й розвиватися.

«Скільки мов ти знаєш — стільки разів ти людина», — зазначав відомий німецький письменник Йоганн Вольфганг Гете. Ці слова, мабуть, були пророчими, бо саме зараз можна оцінити доцільність і доречність сказаного. У сучасному суспільстві знання мов — це не привілей, а буденна необхідність. Адже людина не зможе повноцінно розвиватися й існувати незнаючи мови. На жаль, молоде покоління байдуже ставиться до вивчення рідної мови, не усвідомлює наслідків цього забуття й відречення. На думку І.В. Степаненко, «проблема духовності – це не тільки проблема виживання цивілізації, соціуму, але й проблема персонального існування. У сучасному ХХІ ст. з'являється новий соціальний тип людини, яка "загубилася у власному житті"» [4, с. 118]. Як відомо, в Україні невеликий відсоток населення людей читає українську літературу, відвідує театри, цікавиться кіно, вони не дбають про свій культурний та духовний розвиток. Як результат такої бездіяльності, в сучасному суспільстві рівень грамотності та культури мовлення знизився. У майбутньому це призведе до зростання злочинності та погіршення морального і психологічного здоров'я нації. Така духовна криза призведе до методичних проблем молодого покоління. «Людина, яка втратила свою мову – неповноцінна, вона другорядна в порівнянні з носієм рідної мови. У неї зовсім відмінна рефлексія і користується вона «верхньою» свідомістю. Себто її підсвідомість, у наслідок асиміляції, загальмована, притуплена» [5, с. 118].

У будь-який історичний час є нагальна потреба у вмінні спілкуватися рідною мовою, щоб дбати про збереження українських культурних традицій. Пріоритетом мовної політики в Україні є утвердження і розвиток української мови – головної ознаки ідентичності української нації. Правовою основою для здійснення державної мовної політики в Україні є Конституція України (ст. 10), Закон України "Про мови в Українській РСР", "Рішення Конституційного суду України від 14 грудня 1999 року щодо застосування державної мови органами державної влади, органами місцевого самоврядування та використання її в навчальних закладах України. Рішенням Конституційного Суду України щодо офіційного тлумачення статті 10 Конституції України подано чітке визначення державної мови: "Під державною (офіційною) мовою розуміється мова, якій державою надано правовий статус обов'язкового спілкування у публічних сферах суспільного життя. Конституцією України статус державної надано українській мові.

Це повністю відповідає державотворчій ролі української нації, що зазначено в Преамбулі Конституції України, нації, яка історично проживає на території України, становить абсолютну більшість її населення і дала офіційну назву державі" [2].

На нашу думку, в сучасній країні потрібно дбати про забезпечення всебічного розвитку і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя та в повсякденному побуті. Але спочатку кожний свідомий громадянин країни будь-які зміни має розпочати з себе. Адже, переважно, все залежить від самої людини. Відомий український письменник, культурний діяч О.Гончар наголошував на тому, що: «мова — це не просто спосіб спілкування, а щось більш значуще. Мова — це всі глибинні пласти духовного життя народу, його історична пам'ять, найцінніше надбання віків, мова — це ще й музика, мелодика, фарби, буття, сучасна, художня, інтелектуальна і мисленнєва діяльність народу» [1, с. 118].

Отже, мова дійсно є важливим чинником у процесі формування та розвитку духовності української нації. Тому українці повинні берегти свою мову, чітко усвідомивши її важливе значення як у власному житті, так в житті своєї держави. Потрібно дбати про її розвиток і піднесення, адже це громадянський та патріотичний обов'язок кожного з нас.

Бібліографічні посилання:

1. Гончар О. Вибрані твори. К: Художня література «Дніпро», 1978. 535 с.
2. Конституція України. <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show>
3. Рильський М.Т. Твори. К: Художня література «Дніпро», 1977. 350 с.
4. Степаненко І. Метаморфози духовності в ландшафтах буття. Харків: ОВС, 2002. 256 с.
5. Франко І. Іван Франко. Твори у двох томах. К: Худ. література «Дніпро», 1981. 493 с.

Водоп'ян Д. В.,
здобувач вищої освіти 3 курсу
Науковий керівник – Стрюк Є. В.,
старший викладач
*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВИВЧЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ ПРАЦІВНИКАМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Вивчення англійської мови працівниками Національної поліції України на даний момент є надзвичайно актуальним завданням, адже при політичних поглядах нашої держави котра стоїть на шляху євроінтеграції, то однією з умов для приєднання України до Європейського Союзу буде забезпечення органів виконавчої влади працівниками котрі володіють англійською мовою. Це все пов'язане з тим, що всі підрозділи та працівники Національної поліції України будуть проходити перевірку на відповідність Європейським